

ע"פ 31738/03/22 - פאינה דנקר נגד עיריית תל-אביב-יפו

בית הדין הארצי לעבודה

עפ"ס 31738-03-22

ניתן ביום 30 מרץ 2022

המערערת

פאינה דנקר

המשיבה

-
עיריית תל-אביב-יפו

פסק דין

הנשיאה ורדה וירט-ליבנה

1. לפניי ערעור על החלטת בית הדין האזורי לעבודה תל אביב [השופטת מירב קליימן; סע"ש (ת"א) 24357-08-21 מיום 2.3.2022] שלא לפסול עצמה מלדון בהליך.

הרקע לערעור

2. ביום 9.9.2021 הגישה המערערת לבית הדין האזורי לעבודה תל אביב תביעה נגד המשיבה לפיצויים ללא הוכחת נזק ולחילופין בגין עוגמת נפש, ולצו עשה קבוע. המערערת הועסקה אצל המשיבה משנת 1996 (והחל משנת 2000 במינוי קבע), כלבורנטית במעבדה לפיזיקה בבית ספר שבשטחי המשיבה. הגם ובית הספר אינו מצוי בבעלות המשיבה ומרבית עובדיו אינם עובדי המשיבה אלא של רשת החינוך "עמל", הרי שהמערערת המשיכה להיות מועסקת אצל המשיבה לאורך השנים.

3. בכתב תביעתה, טענה המערערת כי היא זכאית לפיצויים שונים, בין היתר בגין הוצאתה לחופשה מאולצת לאחר שהרופאה התעסוקתית בעירייה קבעה שהיא נמצאת במצב של אובדן כושר עבודה זמני; ופגיעה לכאורה במערערת בגין הפרת חוק שוויון הזדמנויות בעבודה, התשמ"ח-1988. עוד עתרה המערערת להחזרת ימי המחלה שנפדו לה לטענתה שלא כדין. ביום ה-13.12.2021 התקבל כתב ההגנה בתיק, בו דחתה המשיבה באופן עקרוני את טענות המערערת וגרסה שהסתמכותה על החלטת הרופאה התעסוקתית בעירייה, בדבר ההוצאה לחופשה זמנית, נעשתה כדין.

4. קודם להגשת כתב תביעתה, ביום 10.8.2021, הגישה המערערת לבית הדין האזורי תל אביב בקשה לסעד זמני להחזירה לעבודה לאלתר ושלא לפגוע בתנאי העסקתה עד לסיום הבירור בהליך. ביום 12.9.2021 נדחתה הבקשה בהחלטת מותב (השופטת מירב קליימן ונציגי הציבור מר ברוך הראל ומר חגי אליעזר עינת). בהחלטה נקבע כי המערערת לא שכנעה בעילות לכאורה למתן הצווים המבוקשים, כאשר בית הדין קמא בחר שלא להתערב בשיקולים הרפואיים של הרופאה התעסוקתית מטעם המשיבה; וכאשר מצא בית הדין קמא שמאזן הנוחות נטה לטובת המשיבה.

5. בגין החלטה זו הוגשה בקשת רשות ערעור לבית הדין הארצי, אשר הפך את החלטת בית הדין קמא בדיון שהתקיים בנושא בבית דין זה, ביום 25.10.2021 [בר"ע (ארצי) 9290-10-21], כאשר המשיבה הסכימה להחזרת המערערת לעבודתה עד לפרישתה לגמלאות בתוך כחצי שנה.

6. בהתאם להחלטה בבקשת רשות הערעור כאמור, הגישה המערערת ביום 21.2.2022 בקשה לפסלות השופטת מירב קליימן. לטענת המערערת התבטאויות השופטת במהלך הדיון בבקשה לסעד הזמני מעידה כי "ננעלה דעתה" ביחס לחוות הדעת של הרופאה התעסוקתית מטעם המשיבה; וכי דעה זו לא תאפשר לה לבחון את טענות המערערת באופן נקי ופתוח מדעה מוקדמת במסגרת הדיון בהליך העיקרי (ס' 9-10 לבקשת הפסלות).

7. ביום 28.2.2022 התקבלה תגובת המשיבה לבקשת פסלות זו, בה טענה המשיבה, כי המערערת לא הוכיחה התקיימות של עילות לפסלות השופטת. עוד טענה המשיבה, כי אמירות השופטת בדיון על מתן הסעד הזמני מהוות קביעות לכאוריות בלבד, שאין בהן כדי להעיד על עמדתה בנושא בהליך העיקרי (ס' 8-13 לכתב התגובה בבקשת הפסלות).

בקשת פסלות השופט בבית הדין האזורי ודחייתה

8. ביום 2.3.2022, דחתה השופטת קליימן את בקשת הפסלות. בהחלטה נקבע, כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר של חמישה חודשים ממועד מתן ההחלטה בסעד הזמני בבית הדין האזורי, ולחילופין ארבעה חודשים ממתן ההכרעה בסוגיה בבית הדין הארצי. עוד נקבע, כי החלטתה בנושא הסעד הזמני היא החלטה שיפוטית מנומקת הניתנת לערעור ושאין מצדיקה בקשת פסלות שופט, כי דעתה בנוגע לרופאה המומחית מטעם המשיבה לא ננעלה וכי ההחלטה נסתמכה על קביעות לכאוריות בלבד.

הערעור

9. המערערת חזרה בערעורה על הטענות שהובאו במסגרת בקשת הפסלות המקורית, חששה ממשוא פנים של השופטת קליימן באשר לחוות הדעת הרפואית של הרופאה התעסוקתית מטעם המשיבה, המהווה מוקד מחלוקת עיקרי בין הצדדים בתיק.

10. ביום 23.3.2022 הגישה המשיבה את תגובתה לבקשת הפסלות, בה דחתה ככלל את טענות המערערת וגרסה שהאחרונה לא הצביעה על עילות לפסלות שופט או על פגמים שנפלו בהחלטת השופטת קליימן בבקשת הפסלות שנדונה בבית הדין האזורי, אשר מצדקים התערבות בהחלטה. עוד חזרה המשיבה על טענותיה בתגובתה לבקשת הפסלות הקודמת, לפיה ממצאי השופטת קליימן בדבר חוות הדעת הרפואית של הרופאה התעסוקתית מהווים קביעות לכאוריות בלבד, שאין מחייבות ביחס לעמדתה של השופטת בהליך העיקרי שיידון. לכן לשיטתה, לא מתקיים חשש ממשי למשוא פנים מצד המותב בתיק, ומשכך יש לדחות את הבקשה.

דיון והכרעה

11. אקדים ואציין כי לאחר שעיינתי בטענותיו של המערערת, בתיק בית הדין האזורי ובכלל החומר שבפניי, לא שוכנעתי כי בנסיבות המתוארות יש כדי ליצור "חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט", כאמור בסעיף 77א(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, החל בבית הדין לעבודה מכוח סעיף 39א לחוק בית הדין לעבודה, התשכ"ט-1969. אעמוד להלן על הטעמים לכך.

12. הוכחת עילת פסלות מחייבת ראיות משמעותיות, משום שהיא מטילה צל כבד על השופט ועל מערכת המשפט [ראו למשל: עפ"ס 44428-02-21 **ביליה - בדק בית בובי ובניו בע"מ** (3.3.2021)]. יתר על כן, עילת הפסלות נבחנת באמת מידה אובייקטיבית ואין די בתחושתם של בעלי הדין ובאי כוחם או בהשקפתם הסובייקטיבית (ראו למשל: עפ"ס 41366-07-20 **גצב - מ.נ. חדרי ילדים בע"מ** (2.8.2020)).

13. ככלל, חזקה כי השופט היושב בדין מוחזק כשופט מקצועי ומיומן, אשר ביכולתו לבחון את העניינים הנדונים לפניו במקצועיות וללא משוא פנים. לפיכך, ינתן משקל רב לעמדת השופט או השופטת הדנים בהליך בכל הקשור להתקיימות עילת פסלות, וערכאת הערעור לא תתערב בשיקול דעתם אלא במקרה קיצוני בלבד [ראו למשל: עפ"ס 26960-04-21 **רשף - משרד עורכי דין - סיבוני** (25.4.2021)].

14. זאת ועוד, תקנה 112ב לתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), התשנ"ב-1991 מורה כי בעל דין יטען לפסלות בתחילת הדיון בתובענה, ולחלופין "מיד לאחר שנודעה לו עילת הפסלות". כלל נקוט הוא כי מבחינת מועד העלאתה של טענת פסלות, על הטענה להיות צמודה לעילה בעטיה היא מועלית, ואין לצבור טענות מסוג זה כדי להעלות אותן במרוכז במועד שהוא נוח מבחינה כלשהי. עוד נפסק כי "מקום בו בעל דין אינו מעלה טענת פסלות מיד לאחר שנודעה לו, בייחוד במצב דברים בו לפתחו של השופט מצויה בקשה תלויה ועומדת, יש לראותו כמי שויתר על זכותו לטעון לפסלות השופט. ישנו חשש, כי בעל דין ימתין עם בקשת פסילה וישהה את הגשתה עד לבירור עמדתו של השופט בהליך או בפסק הדין הסופי, ובכך יפתח פתח למניפולציות שונות". על כן רשאי בית הדין לסלק על הסף טענת פסלות רק בשל כך שהועלתה באיחור [ראו למשל את עפ"ס (ארצי) 16943-11-11 **חברה ישראלית למובילים בע"מ נ' מאירי** (26.1.2012), והאסמכתאות שם].

15. באשר לעניינה של הבקשה מושא החלטה זו, ראשית, הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר כיוון שתוקפת את התנהלות השופטת על סמך החלטה שניתנה מספר חודשים עובר להגשת הבקשה, ושאיך נדונה זה מכבר בבית הדין הארצי במסגרת הערעור על אי-מתן הסעד הזמני. די היה בכך כדי לדחות את בקשת הפסלות על סמך שיהוי.

16. שנית, במקרה דנן, אינני סבורה כי החלטת השופט קליימן בהחלטה למתן הסעד הזמני בתיק מעידה כי דעתה "ננעלה" ביחס לניהול המשך ההליך. זאת, בפרט כאשר הובהר כי מדובר בקביעות לכאוריות בדבר חוות הדעת הרפואית של הרופאה התעסוקתית, ובשל עמדתה כי ההחלטה שניתנה היא שקולה, מאוזנת ומנומקת [ראו: עפ"ס 28458-10-11 **עמותת אלנואר לקידום מעמד האישה - אומימה מחאמיד** (10.11.2011)]. בנסיבות אלה, לא מצאתי כי מדובר במקרה קיצוני שבו יש להתערב בשיקול דעתה של שופטת הסבורה כי היא יכולה להמשיך ולנהל את ההליך באובייקטיביות. אוסיף ואומר שלא מצאתי ממש בטענה כי החלטת בית דין קמא מיום 2.3.2022 אינה מתייחסת כראוי לטענות שהועלו בבקשת הפסלות, ובכל מקרה אין בכך כדי לקבוע שנדרש לקבל את הבקשה, שכן הליך פסלות שופטת שמור כאמור למקרים חריגים בלבד.

17. שלישית, דרך ההשגה על החלטות דיוניות הינה באמצעות הגשת ערעור ובקשת רשות ערעור על-פי סדרי הדין ואינה באמצעות הגשת בקשת פסלות [ראו: עפ"ס 11092-05-11 **שלום כפר נופש בע"מ - מאור מזרחי** (19.6.2011)]. ככלל, ככל שבעל דין אינו שבע רצון מהחלטה שיפוטית שניתנה בעניינו עליו לפעול בהקדם לשינוי ההחלטה בהתאם לסדרי הדין המקובלים. במקרה דנן, המערערת אף פעלה בהליך נפרד שגדון בבית דין זה באשר לנימוקי השופטת קליימן בהחלטתה דאז לדחות את מתן הסעד הזמני. אין זה מעניינו של הליך זה לדון מחדש בטענות הללו, אשר אינן עומדות בעילות הפסלות הקבועות בחוק ובפסיקה.

18. נוכח כל האמור לעיל, לא מצאתי כי טענות המערערת מעלות חשש ממשי אובייקטיבי למשוא פנים בניהול ההליך על ידי השופטת שבדיון, ומשכך דינו של ערעור הפסלות להידחות.

סוף דבר

19. אשר על כן, הערעור נדחה. המערערת תישא בהוצאות המשיבה בערעור בסך של 1,500 ש"ח, שישולמו תוך 30 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ז אדר ב' תשפ"ב (30 מרץ 2022), בהעדר הצדדים וישלח אליהם.

**ורדה וירט-ליבנה,
נשיאה**